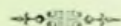

Малкия Цвѣтю се пробужда отъ сънъ. Сестричето му съ нетърпение го чакало и отива да го прѣгърне и цѣлуне.

Нова ученичка.

Пенкинъ татко ей сегичка
Я записа ученичка.

Много е тя паметлива,
Умна, кротка, досѣтлива.

При това е добродушна,
Скромна, блага и послушна.

Тя на мама и на татка
Е едничка рожба сладка.

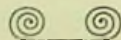

Хубавата плоча черна —
Нейна е сестрица върна,

А пъкъ малкото букварче
Нейно — братче и другарче!

Теменужковъ.

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ☞—

Пѣсень на дѣцата.

Сладки пѣсни, гласовити
Дружно всички пѣемъ:
Радость блика намъ въ
гърдитъ —
Съ радость ний живѣемъ!

Ний сме прольть на жи-
вота —

Весела, засмѣйна,
Гдѣто ясно слѣнце грѣе,
Гдѣто бури нѣма!

Ний дѣца сме още малки, —
Мжки, трудъ не знаемъ,
Но безъ пѣсни, залѣгали
Мжчно мож' да траемъ!

Пийте! Пийте! Мили птички,
Пийте тази пьсенъ —
Съ васъ ще пьемъ ние всички
Тази сладка пьсенъ.

гр. К-лий.

Хр. Б-евъ.

На занаятъ.

нтонъ Цвѣтковъ, отъ село С., свърши IV' отдѣление. Той е дѣте на бѣдни родители. Баща му не може да го издържа да слѣдва въ класоветъ. Колко се искаше на Антона да ходи още въ училището! Мѣчно, много мѣчно му стана когато всички дѣца отново се прибраха въ училището.. А най-вече му бѣ тѣжно за другаритъ, съ които прѣкара тѣй весело, тѣй хубаво цѣли четири години.

Но нѣмаше какво да се прави. У тѣхъ сѣ петъ дѣца, които искатъ да се подържатъ и прѣхранватъ. Ето защо родителитъ му го дадоха на единъ майсторъ-обущаръ, да се учи на занаятъ.

Припаса Антонъ пристилката и започна работа. Отъ тъмни зори до късно вечеръ, работѣха на дюгена. Той съ голѣмо внимание извършваше всичко каквото му даваха да работи.

Тукъ на Антона бѣ по-лесно, отъ колкото въ училището. Ала все нѣщо му бѣ тежко на душата, мѣчеше го нѣщо Той мислѣше за

училището; мислѣше за всички весели и приятни минути прѣкарани тамъ при тѣхния добъръ и любезенъ учителъ. . . .

Спомни си той думитѣ му, когато имъ раздаде свидѣтелствата, че и да напустнатъ училището, трѣбва пакъ да взематъ книжки и да си прочитатъ, ако искатъ да не забравятъ и да научатъ още нѣщо.

Тѣзи думи и съвѣти на учителя си, той запомни добръ. А сега искаше да ги изпълни.

Антонъ отиваше при учителя си и му се молѣше да му даде да прочита по нѣкоя книжка отъ *дѣтската библиотека*. Учителѣтъ му на драго сърдце изпълняше молбата му.

Въ свободното си врѣме, кога си отиде на обѣдъ, или вечеръ, Антонъ ще вземе книжката и ще си прочете нѣкоя приказчица. А по-голѣмото му сестриче, съ чорапъ въ рѣка, често пѣти отива при него и съ голѣмо внимание слуша когато чете братчето ѝ.

Тѣй Антонъ продължаваше да прочита много книжки, които учителятъ му даване. По послѣ започна редовно да ходи на *вечерното училище*. А когато *вечерниците-ученици* даваха прѣдставление или вечеринка, той прѣвъ вземаше участие.

Стана и редовенъ посѣтителъ на *читалището*. Вземаше и отъ тамъ книги за прочитъ, четѣше и вѣстниците.

Ето защо Антонъ, макаръ и да е свършилъ само IV отдѣление, започна всичко да разбира по-добрѣ и да става и по-прилеженъ въ работата си. А когато порастне ще бѣде единъ добъръ и примѣренъ занаятчия.

Цанкината риза.

ъ едно малко селце, близо при рѣката *Камчия*, живѣлъ единъ бѣденъ селянинъ. Той ималъ кротка, трудолюбива стопанка и четири дѣчица — три момичета и едно момче. Най-малкото отъ момичета — Цанка, била на 6 години, а момченцето — Василчо, на 4 години.

Единъ день бащата отишълъ съ цѣлото си сѣмейство на нивата да сѣе ленъ. Цанка, като гледала лѣскавитѣ сѣменца, които баща ѝ прѣскалъ, попитала:

— Тате, какво правишъ?

— Сѣя ленъ, мило дѣте, и отъ него ще израстнатъ *ризки* за тебе и Василча.

Слѣдъ като изслушала баща си, Цанка се замислила, какъ е възможно да наникнатъ ризи по полето, когато тя не е виждала такова нѣщо.

Изминали се двѣ, три недѣли и нивата се покрила съ зелена, лѣскава като коприна трѣва. Цанка, като гледала тази хубава трѣва, казала: „Колко хубаво ще е да имамъ такава риза!“

Единъ два пѣти цанкинитѣ сестри ходили да плѣвятъ лена. Слѣдъ нѣколко врѣме трѣвата порастнала и по нея се показали *синички цвѣтчета*. „Ехъ, колко приличатъ тѣзи цвѣтчета на Василчовитѣ очички! Но такава риза у никого не сѣмъ виждала“, казала Цанка на сестритѣ си.

Когато цвѣтенцата паднали, то на тѣхно мѣсто се показали *зелени главички*. Цанкините сестри, заедно съ майка си, изкубали ленътъ съ коренитѣ, вързали го на снопи и го оставили на нивата да съхне. Когато ленътъ изсъхналъ добръ, отрѣзали му главичкитѣ, послѣ го потопили въ рѣката и го затиснали съ единъ камъкъ да не плува по водата.

Слѣдъ двѣ недѣли извадили лена отъ рѣката, изсушили го и започнали да го чукатъ на хармана съ дѣска; послѣ го разчепкали съ желѣзенъ гребенъ и ленътъ станалъ мекъ и лѣскавъ като коприна.

— Цанке, каква хубава риза ще имашъ! — казала една отъ сестритѣ ѝ.

— Гдѣ е, како тази риза? Това прилича на Василчовитѣ руси коси — отговорила Цанка на сестра си.

Дошли вече дългитѣ зимни ноци. Цанкините сестри започнали да прѣдатъ лена.

„Това е жици, а не риза“ — си казала Цанка.

Минала се зимата, пролѣтътъ, лѣтото и настѣпила есенъта. Цанкината майка настанила *станътъ*, наредила *основата* и започнала да тъче. Едва тогава Цанка разбрала, че отъ жицитѣ правятъ платъ.

Когато майка ѝ изтъкала платното, разпротрѣла го да позамръзне, а на пролѣтъ го квасила съ вода нѣколко пѣти, и го простирала по трѣвата на слънце да избѣлѣе.

Товага сестритѣ ѝ зашили на Цанка и Василча по една хубава риза.

Единъ празниченъ день, Цанка си облѣкла новата риза. Баща ѝ, като я видѣлъ, повикалъ я при себе си.

— Ехъ, колко много ти прилича тази ризка, мило дѣте! Видѣ ли, какъ отъ лѣскавитѣ сѣмена, които прѣскахъ на нивата, израстна твоята ленена ризка?

— Видѣхъ, тате, видѣхъ. срамежливо отговорила Цанка. Слѣдъ това излѣзла на пѣтя при другаркитѣ си, да и видятъ новата ленена риза.

„Камилитѣ“ въ Хисарскитѣ бани.

а югозападъ отъ гр. Карлово, на южнитѣ поли на *Сръдня-гора*, въ една разкошна мѣстность, заобиколена отъ хѣлмове и обтѣнала въ зеленина, се намиратъ *Хисарскитѣ бани*.

Мѣстносттата около банитѣ е прошарена съ ниви, лозя и розови градини. А около самата баня има построени много красиви здания — хотели и частни къщи. Около тѣхъ добръ залѣсена градина, а отъ двѣтѣ страни се простира хубава алея отъ акаций и др. дървета.

На югъ се вижда широкото и плодородно *Пловдивско поле*, покрито съ синкава тъма. По-

нататъкъ, задъ широкото това поле, се издигатъ и синеятъ *Родопитъ*. А най-далече на изтокъ се издига щитътъ на *Мусала* въ Рила-планина, отъ която се блъщятъ голъми синьжни петна. . . .

На сѣверъ хълмоветъ на Сръдня-гора не сж толкова високи, та прѣзъ тѣхъ се виждатъ гордитъ и красиви върхове на Стара-планина — Фердинандовъ върхъ и високитъ зѣбери надъ Карлово.

На западъ се открива още по-хубава, още по-приятна картина. . . . Прѣдъ насъ сж красивитъ сръдньогорски върхове — *Богданъ* и *Братия*, които заобикалятъ историческитъ наши градове — *Копривница* и *Панагюрище*.

Поради хубавото мѣстоположение, поради здравия климатъ и лѣковитостта на банитъ, тукъ лѣтно врѣме се стичатъ хиляди посѣтителъ, да се порадаватъ на хубавата природа и да намѣрятъ облекчение на болеститъ си.

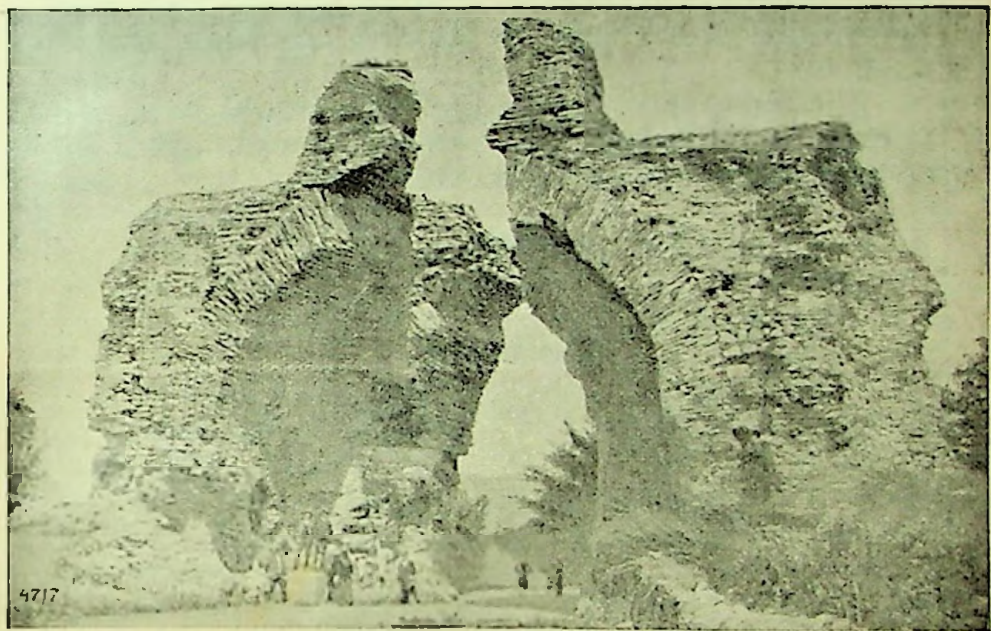
Най-много посѣтителъ дохождатъ отъ гр. Пловдивъ и Карлово. Хисарътъ е лѣтно жилище на тѣзи градове. Но тукъ се срѣщатъ гости и отъ всичкитъ краища на нашето отечество.

Въ тази мѣстностъ извираатъ нѣколко горещи извори, върху които се издигатъ стари згради съ кубета. Всичкитъ тѣзи бани сж лѣковити, но най-лековити и добри се смѣтатъ — *Кюнчезтъ* и *Момина баня*.

Но друго забѣлжително има въ Хисарскитъ бани. Тѣ сж оградени наоколо съ една голъма стѣна, като крѣпостъ. Тази стѣна е правена още въ старо врѣме отъ *Римлянитъ*, за да се запазятъ отъ нападения. Оградата има форма на четириѣгълникъ. Всѣка страна е около 600

метра дълга. Стѣнитѣ сж биле високи 15—16 метра и отъ 2—3 метра широки. Тѣ сж съградени отъ тухли и яко споени съ много хорусанъ отъ варъ и пѣськъ.

За да се влѣзе въ крѣпостъта, при банитѣ, минавало се е прѣзъ четире врати, които се намирали тъкмо въ срѣдата на веѣка стѣна. Вжт.

НАМИЛИТѢ

рѣ е имало хубави дворци и здания, но отъ тѣхъ сега нищо не е останало — всичко е разрушено. Стѣнитѣ сжщо сж съборени и тукъ тамъ стърчатъ по малко, или повече отъ половината, отъ самата имъ височина . . .

Развалинитѣ на южната врата още стоятъ. Тѣ сж най запазената частъ отъ крѣпостъта. Тя

е съ много широкъ сводъ. Тази врата е извѣстна подъ името „*Камилитъ*“.

Грамадно и величаво нѣщо се изпрѣчва прѣдъ очитѣ ни, когато се намираме прѣдъ тѣхъ. Човѣкъ остава очуденъ и смаянъ отъ този величавъ паметникъ на миналото. . . . Ние се прѣнасяме въ онова далечно минало и си прѣдставяме трудната работа за изграждането на крѣпостъта; прѣдставяме си живота въ нея, хората и пр. . . .

Да, мили и приятни сж тѣзи мѣстности, въ нашето отечество, съ своето славно минало и съ своето прѣкрасно мѣстоположение.

Рибарче.

Днеска малкия нашъ Гого
Е доволенъ, веселъ много . . .

Мрѣнки рибки и шарани
И пестърви все отбрани

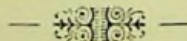
Съ въдица си остра здрава,
Подъ върбата, на морава —

Въ бисра пѣниста рѣчица
Е наловилъ за чорбица . . .

За това е днеска Гого
Веселъ и доволенъ много !

София.

Теменушковъ.

Куче — лѣкаръ.

въ Англия, живѣлъ единъ стѣ-
кларъ, на име *Чарлзъ Девисъ*.
Той билъ самъ; нѣмалъ ни гдѣ
никого. Едничакъ другаръ на
Девиса е билъ неговото люби-
мо куче.

Неприятелитѣ на Девиса рѣшили да го уби-
ятъ. Тѣ го нападнали и застрѣляли. Единъ кур-
шумъ пробилъ рамото му, други куршумъ го
ударилъ въ ржката.

Облѣнъ въ кръвъ, Девисъ падналъ на земя-
та примрѣлъ. Неприятелитѣ му го хвърлили въ
единъ трапъ съ вода и го затрупали съ храсти
и прѣстъ.

Кучето на Девиса видѣло всичко това и до-
брѣ запомнило. Когато жестокитѣ тѣзи хора се
скрили, то се хвърлило на това мѣсто, разкопа-
ло съ краката си прѣстъта, разхвърлило храс-
титѣ и привечеръ сполучило да одрови своятъ
стопанинъ.

Кръвта още течала отъ ранитѣ му, но Де-
висъ билъ живъ; сърдцето му слабо биело; той
все още лежалъ примрѣлъ. Кучето започнало
да ближе ранитѣ му; то внимателно ближело ли-
цето му и жаловито лаело.

Прѣзъ нощта паднала голѣма роса и това
посъживило нещастника. Той се свѣстилъ, заох-
калъ отъ болки и отъ слабостъ пакъ примрѣлъ.

Тогава вѣрното куче лѣгнало на гърдитѣ му и, като не прѣставало да ближе ранитѣ му, затоплювало го съ тѣлото си.

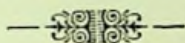
Съмнало се. Наблизо се зачули гласове отъ хора. Кучето се послушало и изведнажъ съ лай, се хвърлило къмъ минувачитѣ. То ги завело при своя ступанинъ, като ги дърпало за дрехитѣ, съ зѣбитѣ си.

Тѣзи хора издигнали нещастника и го занесли въ близката кѣща.

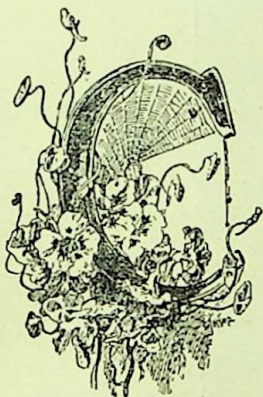
Нѣколко мѣсеца хазяина на кѣщата нѣжно се грижалъ за нещастника. Малко по малко

Чарлзъ-Девисъ се поправилъ и се дигналъ отъ постелята.

Той често пжти говорилъ на приятелитъ си, че ако на врѣме не го било спасило кучето му, той не би билъ сега живъ и нѣмаше да се радва на бѣлия свѣтъ.

Любомиръ.

лушай, Любомире, каза Зорка на по малкия си братъ—мама каза да напишешъ това писмо.

— Да, да бездруго!—отговори Любомиръ. Азъ съмъ свободенъ всѣки день и имамъ врѣме да го напиша.

— Но защо го не напишешъ сега?

— Ахъ, колко си нажалена! Азъ трѣбва по напрѣдъ да изведа „Перуна“ и „Шарка“ и да поприпкаме около брѣга на езерото. Когато се върна ще го напиша.

— Ти всѣкога си оставяшъ работата за по послѣ и мислишъ само за игра, каза сестра му. При това ти знаешъ съ каква тѣга това малко, болно и бѣдно дѣте очаква твоето писмо

— Но какво има отъ това ако го напиша сега или малко по послѣ? Прѣди обѣдъ не съ-

биратъ писмата; ще имамъ достатъчно време да пиша, кога се върна.

И Любомиръ излѣзе, като си свирѣше. Сестра му го чу като вика — Перунъ! Шарко! и като прѣмина тичишкомъ покрай прозорцитѣ, съ двѣтъ кучета.

Прѣди нѣколко време, една добра жена говорила на Любомира и на неговитѣ другари и приятели, да устроятъ едно дружество, на което членоветѣ да се задѣлжатъ да пишатъ всѣки единъ, най-малко веднажъ въ мѣсеца, на едно болно дѣте. За изпращането на писмата ще се грижи тя. Тази жена имъ разказала много работи, за да покаже доброто, което могатъ да направятъ такива писма. Повечето отъ дѣцата, къмъ които тя се отнесла, на драго сърдце приели да бждатъ членове на това дружество.

И Любомиръ станалъ членъ. Отъ начало той добръ написвалъ писмата си и на врѣме ги изпращалъ. Ала сега се бѣха вече изминали двѣ седмици отъ опрѣдѣленото врѣме и писмото не бѣ написано.

Любомиръ и двѣтъ кучета скоро пристигнаха при езерото. Тѣ се забавляваха тамъ тѣй добръ, че писмото за малкия болникъ бѣ съвсѣмъ забравено!

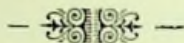
Любомиръ, припкаше, скачаше, а и кучетата лаяха, тичаха около него и се радваха . . . Въ това врѣме Любомиръ, безъ да забѣлѣжи, крака му се плѣзна въ една дупка; той изгуби равновѣсие и падна . . . Главата му се удари тѣй силно въ единъ камѣкъ, че той примръ . . . На около нѣмаше хора. Кучетата го теглѣха за дрехитѣ, за панталонитѣ, но като видѣха, че младия господаръ не обръща внимание, тѣ легнаха около него.

За щастие, единъ тѣхенъ съсѣдъ наскоро дойде на това мѣсто и намѣри Любомира прострѣнъ на земята. Той го взема и занесе на родителитѣ му.

Минаха се нѣколко седмици до като Любомиръ оздравѣ съвършено. Той си бѣше навѣхналъ крака и ударилъ силно главата. Но когато се почувствува по добръ и си припомни за миналото каза:

— О, мамо, азъ се смислихъ за моето бѣдно, малко болниче! Питамъ се, какво трѣбва да си е мислило, като не е получило дълго врѣме писмо отъ мене! Мѣчно ми е сега, че тогава не си написахъ писмото прѣди да излѣза, както ми казваше Зорка . . .

— Ахъ, любезно дѣте, азъ вѣрвамъ, че ти за напредъ ще се оставишъ вече отъ този лошъ навикъ! Надѣвамъ се, този урокъ ще ти бѣде полезенъ.

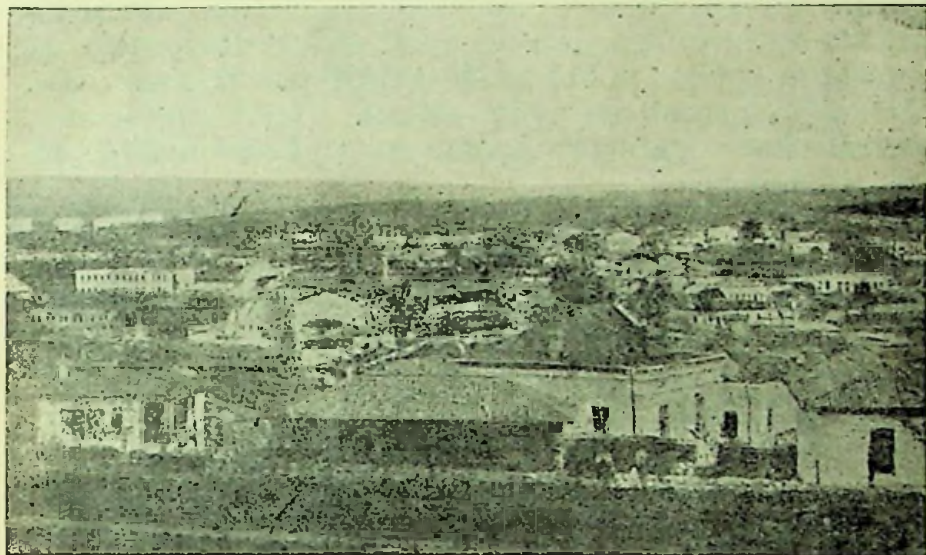
Гр. Плѣвенъ.

ози градъ е забѣлжителенъ по освободителната война. Прѣзъ 1877 година той е билъ укрѣпенъ отъ турскитѣ войски и тукъ сѣ станали едни отъ най-ожесточенитѣ битки за прѣвземането му отъ рускитѣ войски.

Плѣвенъ се намира на 30 километра на югъ отъ р. Дунавъ, въ плодородната дунавска равнина. Той е разположенъ въ една котловина и по ребрата на нѣколко хѣлма. Само отъ една страна, гдѣто протича рѣката *Витъ*, има тѣсенъ изходъ. Тѣзи естествени крѣпости на града сѣ помогнали на турцитѣ да се защищаватъ и задържатъ въ него цѣли четири мѣсеци.

Укрѣпяването на турскитѣ войски въ градъ Плѣвенъ стана причина, щото рускитѣ войски, прѣминали балкана прѣзъ лѣтото, да се завърнатъ около Плѣвенъ. Нашитѣ храбри *опълченци* заедно съ нѣколко руски офицери и казаки, биле принудени отъ многобройнитѣ пълчища на *Сюлюманъ паша*, да отстъпватъ бавно отъ гр.

Ст. Загора къмъ *Шипченския* балканъ. Биткитѣ при Ст. Загора сж биле ужасни! Земята се покрила съ убити и ранени. Опълченцитѣ се дър-

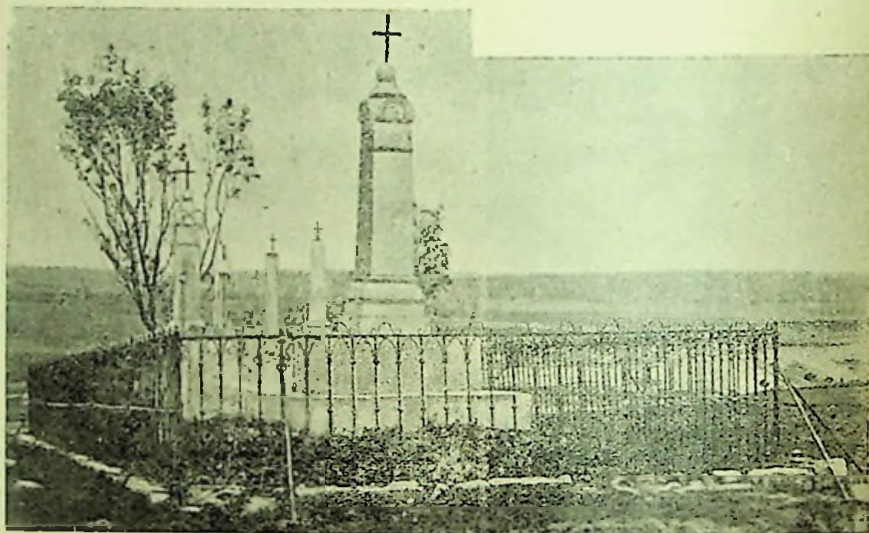

Общъ видъ на плѣвенъ.

жали до послѣдни сили, за да спасятъ повече отъ бѣгавшитѣ българи. Пѣтьтъ за гр. Казанлъкъ е билъ плѣнъ съ бѣжанци. Много отъ тѣхъ, настигвани отъ черкезитѣ, сж биле съси-чани и избивани. По пѣтя имало захвърлени много дѣца и дрехи. Наврѣдъ писъци и пламъци! . . . А всичко останало е минало подъ ножъ и огънь! . . .

Излѣзлитѣ наполовина отъ кървавата битка опълченци, се запрѣли на балкана, въ *шипченския* проходъ. Тамъ клетва положили да умрѣтъ, ала да не пропустнатъ турцитѣ. Гладни, боси, изморени, безъ патрони, а напослѣдъкъ съ камъне и труповетѣ на другаритѣ си, тѣ лѣвски

се били единъ срѣшу 10—15 турци. Още нѣколко часа и тѣ всички щѣли да бѣдатъ избити... Тогава всичко до Дунава щѣне да се опустоши. Пакъ роби, пакъ измѣчвани, убивани и затваряни, както това и до сега става съ нашитѣ братя македонци. Но въ това врѣме прѣстига на помощ руска войска. Дошлитѣ до върха „Св. Никола“ турци се отблѣсватъ. Вече по слаби, биткитѣ се продължавали до прѣвземането на гр. Плѣвенъ

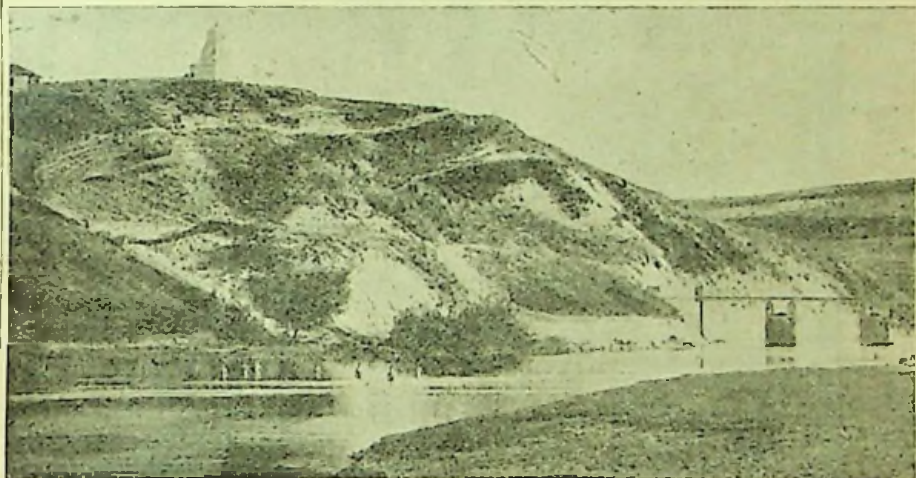

„СКОБЕЛЕВИ ПАМЕТНИЦИ“

А около Плѣвенъ отъ юлий до 28 й ноемврий 1877 година, всѣки день е имало голѣми битки. Паднали сж убити много турци и руси, околноститѣ сж биле напоени съ човѣшка кръвъ. Ето защо сега въ града и околията има много паметници, които свидѣлствуватъ за грамадни-тѣ човѣшки жертви дадени отъ руситѣ и романитѣ за нашето освобождение.

Скобелевитѣ паметници сѣ на единѣ баирѣ до града. На това мѣсто е билѣ укрѣпенѣ прочутия неустрашимѣ генералѣ *Скобелевѣ* съ войскитѣ. Той се е борилѣ и нападалѣ отчаено на турцитѣ. Сега, около тия паметници е направена една много хубава градина и сѣ възобновили всѣкитѣ укрѣпления.

Другѣ паметникѣ има до р. Витѣ. На това мѣсто на 27-й ноемврий 1877 год. е станала най-

РѢКА ВИТѢ. Мѣстото гдѣто се прѣдалѣ Османѣ Паша

кървавата битка. Рѣката Витѣ почервенѣла отъ човѣшка кръвь . . . Отъ тукѣ защитникѣтъ на Плевенѣ—*Османѣ паша*, е искалѣ да си пробие пътъ, да излѣзе отъ града и да се съедини съ другитѣ турски войски. Ала е билѣ побѣденѣ, раненѣ и хванатѣ въ плѣнѣ, заедно съ 40 хиляди турска войска.

Срѣщу градската градина е вече на изкарване едно много голѣмо и красиво здание, наречено „*Мавзолей*.“ Това здание се строи отъ ко-

митета „Царь Освободитель“ и ще струва около 200 хиляди лева.

Отъ вънъ на зданието сж прикрѣпени голѣми мраморни плочи съ имената на убититѣ ру-

МАВЗОЛЕЯ.

ски и романски офицери и числото на избититѣ войници.

Комитета „Царь Освободитель“ урежда и запазва всички паметници и мѣста, забѣлѣжителни въ врѣме на войната, както около града, тъй и въ близкитѣ села. Запазена е къщата, въ която е живѣлъ рускиятъ царь Александръ II. Въ нея сѣ наредени много спомени отъ войната, изпратени отъ Русия. Около къщата е направена хубава градина.

До скоро Плѣвенъ е билъ затворенъ градъ. Улици — тѣсни, криви и много кални. Ала слѣдъ свързването му съ желѣзнитѣ пѣтица — Варпа — Плѣвенъ — София и Плѣвенъ — Сомовитъ, този градъ бързо започва да напредва. Строятъ се много красиви здания, улицитѣ се поправятъ и постилатъ съ камъне, търговията се развива и населението се увеличава.

Едно отъ забѣлѣжителнитѣ здания въ града е читалището „Съгласие.“ То има два голѣми салона за прѣдставления и читалия, съ уредена библиотека. Получаватъ се много вѣстници и списания. Библиотеката брои около 8000 тома книги.

Отъ вънъ града, на единъ баиръ, е построена *винарската изба*. Въ нея има много машини и голѣми бѣчви за приготвяне на вино. Посѣщава се отъ много страни хора. Около нея сѣ засадени лозя съ американски прѣчки. По долу отъ нея се намира *Винаро-овощарско държавно училище*.

Въ градъ Плѣвенъ е направена единствената въ България добръ уредена фабрика за правяне на желѣзни каси, реворвери и пр. Плѣвенъ има около 20,000 души население.

Лѣтни дѣтски колонии. На много мѣста въ нашето отечество се основаха *дѣтски колонии*. Въ градоветѣ дѣцата на бѣднитѣ хора сѣ слаби отъ не доброто гледане и хранене. Такива бѣдни и слаби дѣца се взематъ и се водятъ въ цѣлѣ хубави и здравословни мѣстности. Тамъ на чистия въздухъ, добрата храна, дружинитѣ игри и веселото прѣкарване на врѣмето, заякчаватъ и подкрѣпляютъ дѣцата. Въ тѣзи мѣста прѣкарватъ единъ, два мѣсеца.

Дѣтски колонии е имало тази година въ градоветѣ: Карлово, Хасково, Панагюрище, София, Видинъ и Казанлъкъ.

Дѣцата отъ колонията въ Казанлъкъ сѣ прѣкарвали въ извънредно хубавата мѣстность въ Мъглишкия манастиръ, два километра надъ с. Мъглишъ.

Ние похваляваме тия, които не пожалиха трудъ да устроятъ тѣзи дѣтски колонии. Благодарноститѣ на бѣднитѣ дѣца, нека ги насърчатъ въ работата имъ. Желаетъ въ по-вечето градове на нашето отечество да се устроятъ такива колонии.

Анка разказва приказки на братчето и сестричето си.